

Sygn. akt IV U 586/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: Aneta Radomska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 3 kwietnia 2013 roku znak: (...)

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 586/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2013 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił K. S. przyznania emerytury z uwagi na fakt, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego się na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniosły 26 lat, 11 miesięcy i 27 dni. Uznany przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach wyniósł 4 lata, 5 miesięcy, 27 dni i przypadał w okresie od 20 lipca 1971 r. do 15 stycznia 1976 r. Za pracę w szczególnych warunkach nie uznano odwołującemu się zatrudnienia przypadającego od 6 kwietnia 1983 r. do 31 stycznia 1991 r., z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych i pracy na eksporcie, ponieważ odwołujący był wówczas zatrudniony jako cieśla, stolarz, a ostatnio w charakterze dozorca. Organ rentowy podkreślił, że w budownictwie stanowisko cieśli jest wymienione przy pracach wodno-kanalizacyjnych, budowie rurociągów w głębokich wykopach oraz budowie chłodni kominowych i kominów przemysłowych. Na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów, trudno ustalić charakter wykonywanej przez odwołującego się pracy. Ponadto z materiału dowodowego wynika, że nie miał on wypłacanego dodatku za pracę w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji odwołał się K. S. zarzucając, że nie zgadza się z odmową przyznania emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji, wniośł o oddalenie odwołania.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się K. S., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres zatrudnienia wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 27 dni. Odwołujący posiada okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 4 lata, 5 miesięcy i 27 dni z tytułu zatrudnienia na kolei (od 20 lipca 1971 r. do 15 stycznia 1976 r.). Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 16 sierpnia 1976 r. do 31 marca 1983 r. K. S. był zatrudniony w Zakładzie (...) Komendy Wojewódzkiej MO w K. w charakterze cieśli. Zakład zajmował się budową mieszkań dla ówczesnej milicji, budową komend, ich remontami. Pracę w (...) rozpoczął przy budowie szkoły policyjnej w K.. Był to dwukondygnacyjny budynek, w całości wykonany z drewna. Odwołujący ustawiał tam drewniane elementy i skręcał je śrubami. Wykonywał więźbę dachową. Oprócz tego robił nadproża, słupy, podciąg i balkony. Następnie został przeniesiony do N., gdzie skierowano go do pracy przy rozbudowie budynku komendy, gdzie również wykonywał więźbę dachową. Pracował też przy budowie bloków mieszkalnych dla Policji. Oprócz tego jeździł na różne roboty remontowe, związane choćby z wymianą starych więźb dachowych na nowe, ich naprawą. Wszystkie budynki, łącznie z blokami budowano z cegieł, nie używano konstrukcji metalowych. Do obowiązków odwołującego jako cieśli należało szalowanie balkonów, schodów, wieńców i podciągów, sporządzanie szalunków pod stropy, więźb dachowych, budowanie rusztowań, zależnie od dostępnych materiałów – drewnianych lub metalowych. Szalunki robiono ze zbijanych desek. Były konieczne na każdej kondygnacji wznoszonego budynku, w związku z czym po skończonym etapie prac budowlanych na miejsce budowy przyjeżdżali cieśle i robili szalowanie poszczególnych elementów (klatki schodowe, balkony, podciągi, wieńce) pod kolejną kondygnację. Większość tych prac odbywała się na zewnątrz. K. S. sporadycznie wykonywał też prace stolarskie, np. dopasowywał skrzydła drzwiowe. Odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, nie otrzymywał dodatku za pracę w warunkach szczególnych.

Od 6 kwietnia 1983 r. do 31 stycznia 1991 r. (z wyjątkiem okresu pracy eksportowej w B.) K. S. był zatrudniony jako cieśla w Przedsiębiorstwie (...), Zespół (...) w N. na stanowisku cieśli. Firma zajmowała się m. in. budownictwem mieszkaniowym na terenie województwa (...). Odwołujący pracował głównie przy budowie bloków, uczestniczył również w budowie ośrodka wczasowego w K.. Wykonywał podobne roboty ciesielskie na wysokości jak w poprzednim przedsiębiorstwie – konstrukcje pod dachy, stropy, więźby dachowe, rusztowania konieczne do wykonywania prac na wysokości, szalunki podciągów, klatek schodowych, balkonów, wieńce, stemple. Nie pracował przy montażu konstrukcji metalowych. Pracował w trudnych warunkach zależnych od pogody, latem był narażony na wysokie temperatury. Do pracy tej musiał przejść badania wysokościowe. Nie otrzymywał dodatków do wynagrodzenia.

W okresie od 3 czerwca 1985 r. do 31 maja 1986 r. odwołujący pracował na budowie eksportowej w B. jako stolarz – pasował drzwi, okna, montował karnisze.

W okresie od 7 maja 1991 r. do 31 marca 1994 r. odwołujący pracował jako cieśla budowlany w (...) Spółce z o.o. w N.. Firma zajmowała się budownictwem mieszkaniowym, jednak również wykonywaniem budynków użyteczności publicznej, np. banków. Odwołujący pracował tam m. in. przy budowie czteropiętrowych bloków, banku, domu pomocy społecznej. Prace prowadzone były przez cały rok, niezależnie od pory roku i pogody. Wykonywał tam nie tylko prace na wysokości – robił szalunki pod ławy fundamentowe, a także więźby dachowe, szalunki pod balkony, pod klatki schodowe. Powierzano mu również prace dekararskie. Oprócz tego pomagał przy zbrojeniach i betonowaniu. Nie wyjeżdżał na budowy eksportowe, pracował w pełnym wymiarze.

Od 1 października 1994 r. do 31 grudnia 1996 r. K. S. pracował w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Handlowo- Usługowym (...) Spółka z o.o. w N. na stanowisku cieśli. Firma zajmowała się wykonywaniem kompleksowych

prac budowlanych (domy jednorodzinne, bloki) i remontowych. Budowano głównie z cegieł, nie wykorzystywano żadnych konstrukcji stalowych. Zatrudniała murarzy, zbrojarzy, cieśli, tynkarzy. Odwołujący pracował tam m. in. przy wykonywaniu więźby dachowej, podciągów, przy szalunkach, podporach, stemplach. Składał też rusztowania. W oczyszczalni ścieków w S. wykonywał zarówno więźbę, jak i pokrycie dachu.

Od 5 maja 1997 r. do 6 grudnia 1997 r. K. S. był zatrudniony w (...) S.A. (...) N. na stanowisku cieśli budowlanego. Pracował przy budowie basenu w N.. Wykonywał między innymi konstrukcję wykonaną z łączonych belkami dziewięciometrowych słupów ustawionych w odległości kilkudziesięciu centymetrów od siebie. Na podstawie tego szkieletu powstały później żelbetonowe ściany. Oprócz tego robił szalunki. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 2 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. K. S. był zatrudniony w charakterze cieśli w Zakładzie (...) s.c. K. K. i S. K.. Była to firma instalacyjno- budowlana zajmująca się głównie budową i remontami domów jednorodzinnych, budowanych głównie z cegieł, bez użycia jakichkolwiek konstrukcji stalowych. Odwołujący pracował tam przy wymianie na nowe dachów w 14 lub 15 domkach w T.. Wykonywał tam więźbę dachową i pokrycie dachów.

Zatrudnienie odwołującego się na stanowisku cieśli w okresach od 16 sierpnia 1976 r. do 31 marca 1983 r., od 6 kwietnia 1983 r. do 31 stycznia 1991 r., od 7 maja 1991 r. do 31 marca 1994 r., od 1 października 1994 r. do 31 grudnia 1996 r. od 5 maja 1997 r. do 6 grudnia 1997 r. nie stanowiło zatrudnienia w szczególnych warunkach, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący co prawda wykonywał prace na wysokości, jednak nie była to praca przy montowaniu konstrukcji metalowych. W pewnym zakresie wykonywał on prace dekararskie, jednak nie były one wykonywane ani stale, ani też w pełnym wymiarze czasu pracy. Stanowisko cieśli, które odwołujący zajmował w każdym z w/w zakładów pracy nie zostało wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Natomiast za pracę w warunkach szczególnych można uznać zatrudnienie od 2 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładzie (...). W tym okresie odwołujący faktycznie pracował wyłącznie przy pracach dekararskich (w pełnym wymiarze czasu pracy).

Razem z odwołującym się Zakładzie (...) Komendy Wojewódzkiej MO w K. pracował J. M., który był tam zatrudniony w latach 1977- 1990 r. na stanowisku kierowcy. Jego obowiązkiem było dowożenie na budowy pracowników i materiałów budowlanych, w związku z czym często widział odwołującego się w czasie pracy. W Przedsiębiorstwie (...), Zespół (...) w N. z K. S. pracował M. G., który był tam zatrudniony w okresie od 6 sierpnia 1979 r. do 7 października 1990 r. na stanowisku murarza. W (...) Spółce z o.o. razem z odwołującym pracował M. I., który był tam zatrudniony w latach 1990-1994, również jako cieśla. W Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Handlowo- Usługowym (...) Spółce z o.o. w N. w latach 1993-1995 na stanowisku murarza był zatrudniony A. P.. Z odwołującym pracował on przez okres kilku miesięcy. W (...) K. odwołujący pracował razem z H. K., który był tam zatrudniony również jako cieśla, w okresie od 7 lipca 1997 r. do 23 kwietnia 1999 r. Obaj pracowali przy budowie pływalni w N.. S. K. był właścicielem firmy (...), w której pracował odwołujący. Odwołujący K. S. nie posiada co najmniej 15- letni okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, w związku z czym nie spełnia warunków do przyznania emerytury w wieku obniżonym.

/dowód: świadectwo pracy z 31.03.1983 r., k. 13 akt rentowych, świadectwo pracy z 31.01.1991 r., k. 17 akt rentowych, świadectwo pracy z 31.03.1994 r., k. 19 akt rentowych, świadectwo pracy z 2.01.1997 r., k. 21 akt rentowych, świadectwo pracy z 9.02.1997 r., k. 23 akt rentowych, świadectwo pracy z 31.12.1998 r., k. 25 akt rentowych, świadectwo pracy z 31.05.1986 r., k. 15 akt rentowych, akta osobowe, zeznania świadka J. M., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 2:09, zeznania świadka M. G., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 10:27, zeznania świadka M. I., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 20:43, zeznania świadka A. P., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 30:27, zeznania świadka H. K., min. 19:18, zeznania świadka S. K., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 10:01, zeznania odwołującego się K. S., płyta z nagraniem przesłuchania, min. 43:27/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. W zakresie ustalenia charakteru

zatrudnienia odwołującego się Sąd oparł się na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, które uznał za wiarygodne. Zeznania świadków są zbieżne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, a także z zeznaniami odwołującego się. Z zeznań świadków i odwołującego się jednoznacznie wynika, że w spornych okresach był on zatrudniony na stanowisku cieśli, wykonywał prace ciesielskie na wysokości, jednak nigdy nie pracował przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Wykonywał w pewnym zakresie prace dekarские, ale nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z wyjątkiem pracy w firmie (...)). Nie kwestionując okoliczności, że praca odwołującego się była wykonywana w ciężkich warunkach, nie można jednak uznać by stanowiła ona zatrudnienie w szczególnych warunkach, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd nie badał charakteru zatrudnienia odwołującego się w firmie (...) oraz w (...), ponieważ okresy zatrudnienia w tych zakładach wykraczają poza datę 31 grudnia 1998 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27.

Odwołujący urodził się dnia (...), dlatego cytowany wyżej przepis będzie miał do niego zastosowanie dopiero przy uwzględnieniu treści art. 184 ustawy emerytalnej.

Według art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Z kolei ust. 4 cyt. przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z powyższego wynika, że w celu ustalenia, czy odwołującemu się przysługuje emerytura w wieku niższym niż wynikający z art. 27 ust. 1 przywołanej ustawy (tj. w wieku niższym niż 65 lat w przypadku mężczyzn), należy odwołać się do przepisów dotychczasowych, w szczególności do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Stosownie do

§ 4 ust. 1 w/w rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym „sprawa emerytalna” ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę- uprzednio administracyjna- staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmożonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w przedmiotowej sprawie Sąd – wobec nieposiadania przez odwołującego świadectwa pracy w szczególnych warunkach - dopuścił dowód z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie był fakt, że odwołujący się z dniem (...) osiągnął wiek 60 lat życia i w dniu 1 stycznia 1999 r. posiadał wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat. Sporną okolicznością, stanowiącą przeszkodę do przyznania odwołującemu się wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) było to, czy praca, którą K. S. świadczył w okresach od 16 sierpnia 1976 r. do 31 marca 1983 r., od 6 kwietnia 1983 r. do 31 stycznia 1991 r., od 7 maja 1991 r. do 31 marca 1994 r., od 1 października 1994 r. do 31 grudnia 1996 r. od 5 maja 1997 r. do 6 grudnia 1997 r. oraz od 2 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładzie (...) Komendy Wojewódzkiej MO w K., w Przedsiębiorstwie (...), Zespół (...) w N., w (...) Spółce z o.o., w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- Handlowo- Usługowym (...) Spółce z o.o. w N., w (...) K. oraz w firmie (...), na stanowisku cieśli, może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), a więc czy była to praca wymieniona w załączniku do tego rozporządzenia w wykazie A.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z wykazem A, dział V, poz. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się osoby zatrudnione przy pracach przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. W poz. 9 działu V wymieniono prace dekararskie. Praca cieśli w ogóle nie została wymieniona w tym wykazie.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że odwołujący się w spornych okresach od 16 sierpnia 1976 r. do 31 marca 1983 r., od 6 kwietnia 1983 r. do 31 stycznia 1991 r. (z wyjątkiem okresu pracy w B. od 3 czerwca 1985 r. do 31 maja 1986 r. kiedy to pracował jako stolarz), od 7 maja 1991 r. do 31 marca 1994 r., od 1 października 1994 r. do 31 grudnia 1996 r. od 5 maja 1997 r. do 6 grudnia 1997 r. wykonywał prace ciesielskie, również na wysokości. Czasem był zobowiązany do wykonywania pokryć dachów, tj. do prac dekararskich, jednak nie wykonywał tego stale, ani też w pełnym wymiarze czasu pracy. Zarówno świadkowie, jak i sam odwołujący zeznali, że odwołujący nigdy nie pracował przy montowaniu konstrukcji metalowych na wysokości. Skoro prace cieśli nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia, nie można uznać okresów takiej pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych (zob.

wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn. III AUa 154/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 18 września 2012 r. sygn. III AUa 362/12). Za pracę w warunkach szczególnych można uznać jedynie krótki okres od 2 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. kiedy to odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace dekarские.

Biorąc powyższe pod uwagę, odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r., tj. na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, nie posiada okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, więc nie spełnia przesłanek wymaganych dla uzyskania „wcześniejszej” emerytury. W tej sytuacji Sąd - na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i przepisów prawa materialnego powołanych wyżej - oddalił odwołanie jako bezzasadne.